

BOSNA I HERCEGOVINA
APELACIONI SUD BRČKO DISTRIKTA
BOSNE I HERCEGOVINE
Broj: 96 o K 074689 19 Kž
Brčko, 12.09.2019. godine

U IME BRČKO DISTRIKTA BOSNE I HERCEGOVINE !

Apelacioni sud Brčko distrikta Bosne i Hercegovine, u vijeću sastavljenom od sudija Zijada Kadrić kao predsjednika vijeća, Srđana Nedić i Dragane Tešić kao članova vijeća, uz učestvovanje Radmile Tomić kao zapisničara, u krivičnom predmetu protiv optuženog F.Ć., zbog krivičnog djela Falsifikovanje isprave iz člana 367. stav 1., u vezi sa članom 55. Krivičnog zakona Brčko distrikta Bosne i Hercegovine („Službeni glasnik Brčko distrikta Bosne i Hercegovine“, broj 33/13, 26/16, 13/17 i 50/18), odlučujući o žalbi Tužilaštva Brčko distrikta Bosne i Hercegovine, podnesenoj protiv presude Osnovnog suda Brčko distrikta Bosne i Hercegovine broj 96 o K 074689 18 K od 13.02.2019. godine, nakon javne sjednice vijeća održane dana 12.09.2019. godine, a u odsustvu uredno obaviještenih stranaka i branioca optuženog, donio je

P R E S U D U

Odbija se kao neosnovana žalba Tužilaštva Brčko distrikta Bosne i Hercegovine i presuda Osnovnog suda Brčko distrikta Bosne i Hercegovine broj 96 o K 074689 18 K od 13.02.2019. godine, potvrđuje.

Obrazloženje

Presudom Osnovnog suda Brčko distrikta Bosne i Hercegovine broj 96 o K 074689 18 K od 13.02.2019. godine, optuženi F.Ć. je, na osnovu člana 284. stav 1. tačka c) Zakona o krivičnom postupku Brčko distrikta Bosne i Hercegovine („Službeni glasnik Brčko distrikta Bosne i Hercegovine“ broj 33/13, 27/14 i 3/19), oslobođen od optužbe da je radnjama opisanim u izreci te presude počinio krivično djelo Falsifikovanje isprave iz člana 367. stav 1., u vezi sa članom 55. Krivičnog zakona Brčko distrikta Bosne i Hercegovine.

Na osnovu člana 189. stav 1. Zakona o krivičnom postupku Brčko distrikta Bosne i Hercegovine odlučeno je da troškovi krivičnog postupka padaju na teret budžetskih sredstava.

Oštećena A. S. je na osnovu člana 198. stav 1. Zakona o krivičnom postupku Brčko distrikta Bosne i Hercegovine upućena da imovinskopravni zahtjev ostvaruje u parničnom postupku.

Protiv navedene presude žalbu je podnijelo Tužilaštvo Brčko distrikta Bosne i Hercegovine (u daljem tekstu Tužilaštvo) zbog bitne povrede odredaba krivičnog postupka iz člana 297. stav 1. tačka k) Zakona o krivičnom postupku Brčko distrikta Bosne i Hercegovine i pogrešno ili nepotpuno utvrđenog činjeničnog stanja iz člana 299. istog Zakona. Na kraju žalbe Tužilaštvo je predložilo da ovaj sud žalbu uvaži, prvostepenu presudu preinači i optuženog oglasi krivim, te mu u skladu sa zakonom izrekne odgovarajuću krivičnu sankciju za izvršeno krivično djelo ili da prvostepenu presudu ukine i predmet vrati prvostepenom sudu na ponovno suđenje.

Branilac optuženog R.K. (u daljem tekstu branilac optuženog) podnio je odgovor na žalbu, u kojem osporava osnovanost žalbenih navoda Tužilaštva, sa prijedlogom da ovaj sud žalbu odbije kao neosnovanu i potvrdi prvostepenu presudu.

Javna sjednica vijeća ovog suda održana je dana 12.09.2019. godine u odsustvu uredno obaviještenih Tužioca, optuženog i branioca optuženog, a u skladu sa članom 304. stav 4. Zakona o krivičnom postupku Brčko distrikta Bosne i Hercegovine.

Ovaj sud je ispitao pobijanu presudu u skladu sa članom 306. Zakona o krivičnom postupku Brčko distrikta Bosne i Hercegovine, odnosno u onom dijelu koji se pobija žalbom, a po službenoj dužnosti da li je na štetu optuženog povrijeđen Krivični zakon, nakon čega je odlučio kao u izreci ove presude iz sledećih razloga:

Žalba Tužilaštva nije osnovana.

Neosnovano se žalbom Tužilaštva prigovara da je prvostepeni sud počinio bitnu povredu odredaba krivičnog postupka iz člana 297. stav 1. tačka k) Zakona o krivičnom postupku Brčko distrikta Bosne i Hercegovine, jer prvostepena presuda uopšte ne sadrži razloge i da u istoj nisu navedeni razlozi o odlučnim činjenicama. Isti stav ovog suda je i u pogledu žalbenog prigovora pogrešno i nepotpuno utvrđenog činjeničnog stanja. U pogledu istaknutih žalbenih prigovora izostala je uvjerljiva argumentacija, koja bi osnovano ukazala na navedene propuste prvostepenog suda i na takav način dovela u pitanje pravilnost i zakonitost prvostepene presude.

Tokom dokaznog postupka izvedeni su dokazi koje su predložili tužilac i branilac optuženog, te je izvršen uvid u sve dostavljene materijalne dokaze. Potom je sud izvršio slobodnu ocjenu dokaza cijeneći iste pojedinačno i u vezi sa ostalim dokazima, o čemu govori na osmoj i devetoj strani obrazloženja pobijane presude, nakon čega je utvrdio da nije dokazano da je optuženi počinio produženo krivično djelo koje mu je optužnicom stavljeno na teret. O svemu tome, prvostepeni sud je dao objektivne, valjane i za ovaj sud prihvatljive razloge koji ukazuju na pravilnost činjeničnog utvrđenja i zaključka do kojeg je došao nakon ocjene izvedenih dokaza. Na pravilno i potpuno utvrđeno činjenično stanje, prvostepeni sud je pravilno primijenio odredbe Zakona o krivičnom postupku Brčko distrikta Bosne i Hercegovine, kada je optuženog na osnovu člana 284. stav 1. tačka c) Zakona o

krivičnom postupku Brčko distrikta Bosne i Hercegovine, oslobodio od optužbe jer nije dokazano da je počinio krivično djelo za koje je optužen.

Na osnovu pravilno utvrđenog činjeničnog stanja do kojeg je prvostepeni sud došao pažljivom analizom svih provedenih dokaza, izveo je i pravilan zaključak da nije dokazano da je optuženi počinio krivično djelo za koje se tereti. Ako se sagleda kvalitet provedenih materijalnih dokaza, odnosno sadržaj onoga o čemu su saslušani svjedoci svjedočili, na osnovu istih se nije van razumne sumnje mogla utvrditi krivica optuženog za krivično djelo za koje se tereti.

Tužilaštvo u žalbi prigovara da je prvostepeni sud izveo zaključak da predmetni račun (dokaz Tužilaštva D-13) koji je optuženi upotrijebio u izvršnom postupku protiv A.S., ne predstavlja lažnu ispravu, ali da je propustio navesti šta uopšte predstavlja lažna isprava. Ti žalbeni navodi Tužilaštva ne utiču na pravilnost prvostepene presude, s obzirom da sud i nije bio dužan da u obrazloženju presude uopšteno navodi koja isprava se ima smatrati lažnom, nego da utvrdi da li isprava, odnosno račun koji je u konkretnom slučaju upotrijebio optuženi, ima obilježja lažne isprave. Prvostepeni sud je odgovorio tom svom zadatku i na devetoj strani obrazloženja presude, naveo jasne, dovoljne i za ovaj sud prihvatljive razloge zbog kojih je zaključio da navedeni račun ne predstavlja lažnu ispravu. Zbog toga su očigledno neosnovani žalbeni navodi Tužilaštva da je prvostepeni sud počinio bitnu povredu odredaba krivičnog postupka, jer navodno prvostepena presuda uopšte ne sadrži razloge i da u istoj nisu navedeni razlozi o odlučnim činjenicama.

Nadalje, prema navodima žalbe, optuženi je u izvršnom postupku od izvršenika A. S. naplatio novčani iznos od 700,00 KM, na osnovu spornog računa u kojem su bili navedeni i radovi koji nisu bili izvršeni od strane preduzeća Z.-T.d.o.o.B., koje je angažovao optuženi. Iz navedenog proizilazi stav Tužilaštva da je optuženi upotrijebio račun u kojem su bili navedeni neistiniti podaci, odnosno ispravu čija sadržina nije istinita. S tim u vezi, Tužilaštvo se u žalbi pravilno poziva na praksu Vrhovnog suda Federacije BiH, prema kojoj za postojanje lažne isprave nije bitno da li je sadržaj isprave istinit ili ne, već je bitno da li isprava potiče od onoga ko je na njoj označen kao njen izdavalac. Međutim, upravo ta sudska praksa ne ide u prilog tvrdnjama Tužilaštva, jer sve i da je optuženi bio svjestan da u izvršnom postupku upotrebljava račun u kojem su bili navedeni neistiniti podaci, opet time ne bi ostvario obilježja bića krivičnog djela koje mu je optužnicom stavljeno na teret. Ovo iz razloga što sporni račun nema obilježja lažne isprave, budući da je svjedok M.A. na glavnom pretresu izjavio da je on potpisao i pečatom ovjerio taj račun, što znači da isti potiče od one osobe koja je na računu označena kao njegov izdavalac.

Iz istih razloga su neosnovani i žalbeni navodi Tužilaštva da je optuženi bio svjestan činjenice da sporni račun nije platio, jer okolnost da li je račun plaćen ili ne, nije od značaja za ocjenu da li isti predstavlja lažnu ispravu. Kako je to naprijed navedeno, za ocjenu da li je isprava lažna jedino je bitno utvrditi da li je istu izdala osoba koja je na njoj naznačena kao njen izdavalac, a u ovom slučaju potpisnik računa – svjedok M.A. je potvrdio da je izdao predmetni račun. Tužilaštvo u žalbi insistira na činjenici da je optuženi tokom izvršnog postupka Osnovnom sudu Brčko distrikta BiH dostavio navedeni račun koji nije platio i koji

sadrži stavke, odnosno poslove koje preduzeće Z.-T.d.o.o.B. nije izvelo. Čak i da je Tužilaštvo dokazalo navedene okolnosti, optuženi tim radnjama ne bi ostvario obilježja bića krivičnog djela Falsifikovanja isprave, jer kako je to navedeno, sporni račun se ne može smatrati lažnom ispravom, iako nije plaćen od strane optuženog. Pozivajući se na praksu Vrhovnog suda Federacije BiH koja se odnosi na pojam lažne isprave, Tužilaštvo u žalbi zapravo potvrđuje da predmetni račun nije lažna isprava, s obzirom da nije sporno da isti potiče od osobe koji je na računu označen kao njegov izdavalac.

U konačnom, Tužilaštvo u žalbi navodi da je sporni račun storniran Knjižnom obavijesti (dokaz Tužilaštva D-10) i da je storniranjem račun automatski postao lažna isprava, jer se od tog momenta potpisnik računa više ne može smatrati njegovim izdavaocem. Međutim, takav stav Tužilaštva ne dijeli ovaj sud, iz razloga što storniranje računa ima samo ekonomsko-finansijski smisao, tj. od značaja je za finansijske odnose između optuženog kao naručioca posla i preduzeća Z.-T.d.o.o.B. kao izvođača radova i time se ne negira da je navedeno preduzeće, odnosno M.A. izdavalac tog računa, kako to Tužilaštvo pogrešno smatra. Ovo iz razloga što je M.A. na glavnom pretresu potvrdio da je on potpisao i izdao račun optuženom, a u pomenutoj Knjižnoj obavijesti je navedeno da se „u cijelosti stornira iznos od 700,00 KM“ na predmetnom računu. Zbog toga je neprihvatljiv stav Tužilaštva da je sporni račun storniranjem automatski postao lažan, jer svjedok M.A. storniranjem računa nije izgubio svojstvo potpisnika i izdavaoca računa.

Ovaj sud posebno ukazuje da je Tužilaštvo optuženom stavilo na teret da je upotrijebio sporni račun kao tražilac izvršenja u izvršnom postupku protiv izvršenika A.S., znajući da je isti storniran knjižnom obavijesti. Međutim, kako je to prvostepeni sud pravilno utvrdio, Tužilaštvo nije dokazalo da je optuženi znao da je M.A. stornirao sporni račun prije nego što ga je optuženi upotrijebio u izvršnom postupku pred Osnovnim sudom Brčko distrikta Bosne i Hercegovine. Iz dokaza izvedenih na prijedlog Tužilaštva ne proizilazi da je optuženi upoznat sa storniranjem računa, bilo usmeno od strane M. A., bilo pismeno, odnosno da je navedena Knjižna obavijest dostavljena optuženom.

Uvažavajući iskaze saslušanih svjedoka, a naročito svjedoka M.A. koji je izdao sporni račun, te materijalnu dokumentaciju na koju je ukazao prvostepeni sud, bila su osnova da prvostepeni sud odluči samo na način kao u izreci presude. Na pravilno i potpuno utvrđeno činjenično stanje, imajući u vidu provedene dokaze, sud je pravilno primijenio odredbu člana 284. stav 1. tačka c) Zakona o krivičnom postupku Brčko distrikta Bosne i Hercegovine, te optuženog oslobodio od optužbe, s obzirom da na dokazima koje je Tužilaštvo izvelo, sud nije mogao zasnovati pouzdan zaključak da su u radnjama optuženog ostvarena obilježja bića produženog krivičnog djela Falsifikovanje isprave, na način kako je to opisano u izreci pobijane presude.

Sav dokazni materijal koji je prezentovan na glavnom pretresu, imajući u vidu kvalitet istog, ne mogu biti osnov za donošenje osuđujuće presude, kako je to pravilno zaključio i prvostepeni sud. Budući da se nije raspolagalo sa drugim dokazima koji bi u potpunosti potvrdili činjenične navode iz optužnice, prvostepeni sud je pravilno postupio i donio presudu kojom je optuženog

oslobodio od optužbe, jer nije dokazano da je počinio krivično djelo za koje se tereti.

Budući da prvostepeni sud prilikom donošenja pobijane presude nije počinio propuste i povrede postupka na koje se žalbom neosnovano ukazuje, a ni povrede Krivičnog zakona na koje ovaj sud pazi po službenoj dužnosti, to je valjalo na osnovu člana 313. Zakona o krivičnom postupku Brčko distrikta Bosne i Hercegovine, žalbu Tužilaštva odbiti kao neosnovanu i potvrditi prvostepenu presudu.

Bili su to razlozi zbog kojih je odlučeno kao u izreci ove presude.

ZAPISNIČAR

Radmila Tomić

PREDSJEDNIK VIJEĆA

Zijad Kadrić